

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Dr. Ing. S. G. M.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2010, č. j. 2 Cad 128/2009 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** za řízení před Nejvyšším správním soudem odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1600 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2010, č. j. 2 Cad 128/2009 - 27, kterým byla věc postoupena Krajskému soudu v Českých Budějovicích, přičemž soud napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že trvalé bydliště stěžovatele je v obci S. a dle § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), je tedy místně příslušný výše jmenovaný krajský soud. Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná,

neboť je podána osobou k tomu oprávněnou a není dán ani žádný z důvodů nepřípustnosti dle § 104 s. ř. s.

Ve věci samé stěžovatel napadl žalobou ve správním soudnictví rozhodnutí žalované č. X, ze dne 30. 9. 2009, kterým mu byl od 30. 10. 2008 přiznán starobní důchod. V žalobě stěžovatel namítal, že nesouhlasí s výší přiznaného důchodu. Poukazoval na skutečnost, že při výměře výše starobního důchodu nebyla zohledněna veškerá doba pojištění, zejména ta, kterou získal na území USA. Městský soud v Praze shora označeným usnesením postoupil věc k vyřízení Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jeho trvalé bydliště je sice v obci S., nicméně v současné době se zdržuje na adrese J. R. 1151/047, P. 4 - K. Zde také přebírá korespondenci (od žalované, soudu i zahraničních správních orgánů). Stěžovatel se na této adrese zdržuje i z důvodu zdravotních problémů, neboť pravidelně dochází v Praze na rehabilitace kolena. Z tohoto důvodu považuje za místně příslušný právě Městský soud v Praze. Důvod kasační stížnosti stěžovatel podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení).

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Podle § 7 odst. 3 s. ř. s. je ve věcech důchodového pojištění, úrazového pojištění, důchodového zabezpečení a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.

Při výkladu určení místní příslušnosti dle § 7 odst. 3 s. ř. s. přitom Nejvyšší správní soud vycházel ze své předchozí judikatury, konkrétně z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2004, č. j. Nad 79/2004 - 25, publikovaném pod č. 371/2004 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz), kde uvedl, že *„[j]akkoliv toto ustanovení připouští dvojí místní příslušnost ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení, rozhodující je místní příslušnost určená podle pravidla prvého, tj. podle místa bydliště žalobce v době podání žaloby. Za bydliště žalobce jako fyzické osoby přitom nutno považovat místo, kde tato osoba bydlí s úmyslem se zde trvale zdržovat [...] Určení místní příslušnosti podle pravidla druhého, tj. podle místa, kde se navrhovatel zdržuje, se uplatní teprve tehdy, když místní příslušnost krajského soudu nelze určit podle pravidla prvého, tj. podle místa bydliště žalobce, a to např. proto, že v České republice neexistuje žádné místo, kde by žalobce bydlel s úmyslem zdržovat se zde trvale.“*

Pojem „bydliště“ je sice zapotřebí vykládat dle faktického stavu v době podání žaloby, přičemž tento nemusí být totožný s ohlašovaným pobytem podle správních předpisů, zároveň je však nutné naplnit podmínku trvalosti, t. j. že osoba se v daném místě zdržuje nikoli dočasně (srov. Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V., Šolín, M. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, s. 16). Stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil, že má úmysl se na pražské adrese zdržovat trvale. Skutečnosti, které uvedl (doručování pošty či probíhající léčebná rehabilitace), nesvědčí nic o trvalosti jeho pobytu. Účastníkem libovolně zvolenou doručovací adresu nelze směšovat s výše

charakterizovaným bydlištěm. Vzhledem k tomu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že u stěžovatele není podmínka trvalosti jeho pobytu na pražské adrese splněna, a proto je postoupení věci Krajskému soudu v Českých Budějovicích namístě.

Nejvyšší správní soud zároveň nad rámec kasační stížnosti posuzoval i možnost tzv. delegace vhodné dle § 9 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení může Nejvyšší správní soud věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné. I v této otázce vycházel ze své dosavadní judikatury, kde uvedl, že *„[d]elegace vhodná je výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce, a proto k ní lze přistoupit pouze v těch ojedinělých případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci*". Z této judikatury rovněž vyplývá, že *„[p]ouhá lepší dostupnost soudu a požadavek ústního jednání nemůže být bez dalších okolností důvodem, pro který lze věc přikázat jinému než příslušnému soudu*" (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, publikované pod č. 305/2004 Sb. NSS, obdobně též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2004, č. j. Nad 89/2004 - 26, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2010, č. j. 6 Ads 53/2010 - 25).

Nejvyšší správní soud tedy v postupu Městského soudu v Praze neshledal pochybení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí; poněvadž i námitky stěžovatele směřující proti zákonnosti usnesení byly liché, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá. Právo na náhradu nákladů řízení však nemá ani žalovaná, neboť podle § 60 odst. 2 s. ř. s. je přiznání nákladů řízení orgánu ve věcech důchodového pojištění vyloučeno.

Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 128/2009 - 15 ze dne 18. 2. 2010 pro řízení ustanovena zástupkyně Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová, advokátka, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6. Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování před Nejvyšším správním soudem za dva úkony právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu a sepsání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 2. ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč. Dále náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele částku 1600 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu. Vzhledem k tomu, že řízení ve věci samé nadále pokračuje, o odměně ustanovené zástupkyně v řízení o správní žalobě bude rozhodnuto příslušným krajským soudem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu